

Τα πρώτα δάνεια της Ελλάδας

- Στα χρόνια της επανάστασης, πήραμε από τους Άγγλους, δυο δάνεια. Το πρώτο, το 1823 για 800.000 λίρες, από τις οποίες πήραμε στα χέρια μας μόλις 280.000 λίρες.
- Το δεύτερο δάνειο, το 1825 για 2.000.000 λίρες και πήραμε μόνο 800.000 λίρες.
- Και η διαφορά;
- Μα, κρατήθηκε από τους Άγγλους δανειστές.
- Α, μάλιστα. Κατάλαβα. Και τι απόγιναν τα λεφτά;
- Το δεύτερο δάνειο χάθηκε σε παραγγελίες πολεμικών πλοίων, που δεν ήλθαν ποτέ στην Ελλάδα. Όσο για το πρώτο δάνειο, αλήθεια, τι είπαμε ότι έγινε το πρώτο δάνειο ;
- Την πιο κρίσιμη στιγμή της Επανάστασης οι Έλληνες σκοτώνονταν σε έναν εμφύλιο πόλεμο στον οποίο σπαταλήθηκε ολόκληρο το πρώτο δάνειο. Η Επανάσταση ηττήθηκε και χρειάστηκε η στρατιωτική επέμβαση των Μεγάλων Δυνάμεων για να αποχωρήσουν οι Οθωμανοί και έτσι, η Ελλάδα δέθηκε στο άρμα της Αγγλίας.
- Για ένα εκατομμύριο λίρες, που κι απ' αυτές κάτι λιγοστές φτάσανε μέχρι τον τόπο μας, χρωστούσαμε το 1854 στους Άγγλους πάνω από.....οχτώ εκατομμύρια λίρες!

Ανδρέας Κάλβος : Ωδή Έκτη. Αἱ Εὐχαί

Καλύτερα καλύτερα
της θάλασσας τα κύματα
να πνίξουν την πατρίδα μου
σαν απελπισμένη
έρημη βάρκα

Τῆς θαλάσσης καλήτερα
φουσκωμένα τὰ κύματα
'νὰ πνίξουν τὴν πατρίδα μου
ὥσ' ἀπελπισμένην,
ἔρημον βάρκαν.

Παρά προστάτες να χουμε

Στη στεριά, στα νησιά
καλύτερα μια φλόγα
να δώ παντού απλωμένη

τρώγουσα πόλεις, δάση
λαούς κι ελπίδες

Παρά προστάτες να χουμε

Καλύτερα, καλύτερα
διασκορπισμένοι οι Έλληνες
να γυρνούν τον κόσμο
με απλωμένα χέρια
ψωμοζητούντες

Παρά προστάτες να χουμε

Το χέρι που προσφέρετε
ως προστασίας σημείο σε ξένο έθνος,
έπνιξε και πνίγει τους λαούς σας

Τα ξίφη που φυλάγουν
τα τρέμοντα βασίλειά σας
τα ξίφη που τρομάζουν την αρετή
και σφάζουν τους λειτουργούς της.

Και τώρα για την προστασία μας
τα χέρια σας απλώνετε
τραβήξτε τα οπίσω
βλέπει ο θεός κι αστράφτει
για τους πανούργους

Διονύσιος Σολωμός : Η Γυναίκα της Ζάκυθος

Το λοιπόν, το κορμί της γυναικός, ήτανε μικρό. Μ' όλο που ήτανε νέα, η όψη της ήταν γεροντίστικη
Και αυτή η όψη η γεροντίστικη ζωντάνευε από δυο μάτια λαμπρά και ολόμαυρα που στριφογυρίζανε εδώ και εκεί γυρεύοντας το κακό.
Και φανέρωνε την πονηρία και την κακία της και μιλώντας και σιωπώντας.

Και εσυνέβηκε αυτές τις ημέρες, όπου οι Τούρκοι επολιορκούσαν το Μεσολόγγι, και σχεδόν ολημέρα και συχνά και τη νύχτα έτρεμε η Ζάκυνθος από το κανόνισμα το πολύ·

και πολλές γυναίκες Μεσολογγίτισες περπατούσαν τριγύρω ζητιανεύοντας για τους άνδρες τους, για τα παιδιά τους, για τ' αδέρφια τους, που πολεμούσανε.

Στην αρχή ντρεπόντανε νά 'βγουνε και περιμένανε να βραδιάσει για ν' απλώσουν το χέρι, επειδή δεν ήτανε μαθημένες να ζητιανεύουν

Ακολουθώς βιαζόντανε και κοιτάγανε συχνά από το παραθύρι τον ήλιο πότε να βασιλέψει για νά 'βγουνε.

Αλλά όταν περισσέψανε οι ανάγκες, χάσανε τη ντροπή και τρέχανε

ολημερίς.

Και όταν εκουραζόντανε, καθόντανε στ' ακρογιάλι, και συχνά σηκώνανε το κεφάλι ν' ακούσουνε, γιατί φοβόντανε μη πέσει το Μεσολόγγι.

Και τις έβλεπε ο κόσμος να τρέχουνε στα τρίστρατα, στα σταυροδρόμια, στα σπίτια, στα ανώγεια και τα χαμώγεια, στις εκκλησίες, στα ξωκλήσια, ζητιανεύοντας.

Και ελαβαίνανε χρήματα, πανιά για τους λαβωμένους,

και δεν τους έλεγε κανένας το όχι, γιατί οι ερωτήσεις των γυναικών ήτανε τις περισσότερες φορές συντροφευμένες από τις κανονιές του Μεσολογγιού, και η γη έτρεμε αποκάτου από τα πόδια μας.

Και οι πλέον πάμφτωχοι βγάνανε το οβολάκι τους και το δίνανε και εκάνανε το σταυρό τους κοιτάζοντας κατά το Μεσολόγγι και κλαίοντας.

Ωστόσο η Γυναίκα της Ζάκυνθος είχε στα γόνατα την κόρη της και πολέμαγε να την καλοπιάσει και έλεγε φιλώντας τα μάτια της θυγατρός της:

«Μάτια μου, ψυχή μου, να γένεις καλή, να παντρευτείς, και να βγαίνουμε και να μπαίνουμε, και να διαβάζουμε τη Θεία Γραφή και τη Χαλιμά».

«Να και ένα καθρεφτάκι, και κοιτάξου που εισ' όμορφη και μου μοιάζεις».

Και η Γυναίκα εκίνησε για να πάει εκεί που είναι το κρεβάτι, αλλά άκουσε μεγάλη ταραχή ποδιών, οπού πάντοτε αύξαινε. Και εσταμάτησε κοιτάζοντας κατά την θύρα και φουσκώνοντας τα ρουθούνια της.

Και ιδού παρουσιάζονται ομπρός της οι γυναίκες του Μεσολογγιού· και εμείνανε σιωπηλές και ακίνητες.

**«Και έτσι δα, τι θα κάνουμε; Θα παίξουμε;
Τι ορίζετε, κυράδες; Εκάματε ανεβαίνοντας τόση ταραχή με τα
συρτοπάπουτσα, που νομίζω πως ήρθετε να μου δώσετε προσταγές».**

(Και όλες εμείνανε σιωπηλές και ακίνητες· αλλά μία είπε)

**«Αμ' έχεις δίκιο, είσαι στην πατρίδα σου και στο σπίτι σου, και εμείς
είμαστε ξένες και όλο βοήθεια θέλουμε».**

(Και ετότες η Γυναίκα της Ζάκυνθος αποκρίθηκε)

**«Κυρά πολύξερη, όλα τα χάσατε, αλλά από εκείνο που ακούω η γλώσσα
σάς έμεινε.**

**Είμαι στην πατρίδα μου και στο σπίτι μου; Και η αφεντιά σου, δεν
ήσουνα στην πατρίδα σου και στο σπίτι σου;**

Και τι σας έλειπε, και τι κακό είδατε από τον Τούρκο;

**Δε σας άφηνε φαγητά, δούλους, περιβόλια; και, δόξα σοι ο Θεός,
είχατε περισσότερα από εκείνα που έχω εγώ.**

**Σας είπα εγώ ίσως, να χτυπήστε τον Τούρκο, που ερχόσαστε τώρα σε
με να μου γυρέψετε και να με βρίσετε;**

Ναίσκε! Εβγήκατε όξω να κάμετε παλικάριές, και κάτι κάματε στην αρχή, γιατί χτυπήσατε την Τουρκιά εκεί που δεν το περίμενε.

Και ποιος μπορούσε ποτέ του να υποπτεφθεί τέτοια προδοσία; Το θέλει ο Θεός; Δεν ανακατωνόσαστε με δαύτον μέρα και νύχτα;

Και τώρα που βλέπετε πως πάνε τα πράματά ενάντια, θέλετε να πέσει το βάρος απάνω μου.

Καλή, μα το ναι! Αύριο πέφτει το Μεσολόγγι, βάνουνε σε τάξη την Ελλάδα τη ζουρλή οι βασιλιάδες, εις τους οποίους έχω όλες μου τις ελπίδες.

Και όσοι μένουνε από τον ξολοθρεμό, έρχονται στη Ζάκυθο να τους θρέψουμε, και με την κοιλιά γιομάτη μας βρίζουνε».

(Λέγοντας, εσώπησε λίγο, κοιτάζοντας μες στα μάτια τις γυναίκες του Μεσολογγιού)

Και έτσι ξέρω και μιλώ και εγώ, ναι ή όχι; Και τώρα δα, τι καρτερείτε; Βρήκατε ίσως ευχαρίστηση να με ακούτε να μιλώ;

Εσείς δεν έχετε άλλη δουλειά πάρα να ψωμοζητάτε· και, να πούμε την αλήθεια, στοχάζομαι πως θε νά 'ναι μία θεραπεία, για όποιον δεν ντρέπεται.

Αλλά εγώ έχω δουλειά. Ακούτε; Έχω δουλειά

(μια γυναίκα πλησιάζει σε μια τελευταία έκκληση...)

Φύγε ! Δε σου δίνω ούτε ψίχουλο !

Και ακολούθησα τις γυναίκες του Μεσολογγίου, οι οποίες στρωθήκανε στ' ακρογιάλι

Και κάθε μία έβαλε το χέρι και έβγαλε ό,τι και αν εμάζωξε, και εκάμανε ένα σωρό.

Και μία απ' αυτές, απλώνοντας το χέρι, και ψηλαφίζοντας το γιαλό εφώναξε:

«Αδελφάδες, ακούτε, αν έκαμε ποτέ τέτοιο σεισμό σαν και τώρα το Μεσολόγγι: ίσως νικάει, ίσως πέφτει».

Στρατηγού Μακρυγιάννη : Απομνημονεύματα

- Σ' ένα μπαρ στου Μακρυγιάννη προχθές,
Μπήκε ένα φουστανελάς με τσακισμένο χέρι.

Έρθε και κάθισε μαζί μου να πει ένα ρακί.

Σε λίγο μεθυσμένοι πιάσαμε το χορό και τραγουδούσαμε τραγούδια ελληνικά.

Ο Ήλιος εβασίλεψε, Έλληνά μου, και το φεγγάρι εχάθη.

Πίναμε και χορεύαμε όλη νύχτα και
σαν καθίσαμε του λέω:

Πού το τσάκισες αυτό το χέρι;

-Στους Μύλους τ' Αναπλιού

- Γιατί το τσάκισες;

- Γι αυτήνη την πατρίδα. Και τώρα, δικαιοσύνη δε βρίσκω από κανέναν.

Ματαιοδοξία και ιδιοτέλεια, ένα δίχτυ πνιγηρό, δόλος κι απάτη.

-Κι έκλαιγε, σκυφτός με δάκρυα πικρά,

ώσπου με πήρε το παράπονο κι έκλαψα κι εγώ.

-Γιατί το τσάκισα το χέρι μου με ρωτάς.

Δεν ήθελα χρήματα και πλούτη,

ήθελα Σύνταγμα δια την πατρίδα μου να κυβερνηθεί με νόμους και όχι με το
«έτσι θέλω».

Μία βραδυά έκανα την προσευχή μου , λυπημένος πολύ για την κατάσταση
της πατρίδος, κι έπεσα και κοιμήθηκα....

Οι κόλακες αγαπούν τους κόλακες και οι ψεύτες τους ψεύτες.

Θέλουν την αλήθεια , μα όποιος την πει κινδυνεύει.

Αλήθεια, αλήθεια, πικρή σπού είσαι!

Ούτε ο βασιλείς σε ζυγώνουν , ούτε οι προκομμένοι· μόνον ρωτούν γιά σένα
και ύστερα σε κατατρέχουν !

Εγώ, εγώ, εγώ, ο καθένας λέγει εγώ.

Ξέρετε πότε να λέγη ο καθείς «εγώ»; Όταν αγωνιστή μόνος του και φτιάξει, ή
χαλάσει , να λέγει εγώ· όταν όμως αγωνίζονται πολλοί και φτιάχνουν, τότε, να
λένε «εμείς». Είμαστε εις το «εμείς» και όχι εις το «εγώ». Και εις το εξής να
μάθουμε γνώση, αν θέλουμε να φτιάξουμε χωριό, να ζήσουμε όλοι μαζί.
Είμαστε εις το «εμείς» και όχι εις το «εγώ».